

det Tab, han har lidt ved at være afskaaret fra at benytte Bygningen efter dens Hensigt, og de Erstatninger, vi maa betale til Ejeren, beløber sig til ret betydelige Beløb. Man vil derfor kunne forstaa, at det er nødvendigt, at Afgørelsen af denne Sag træffes saa snart som muligt.

Den højtærede Kultusminister er kendt med Planerne, og jeg véd, han nærer Sympati for Sagen, men da det overordentlige Kirkesyn endnu ikke har truffet den endelige, egentlige tekniske Afgørelse af Spørgsmaalet, og da Statskassen som bekendt i Øjeblikket er spændt ret haardt for, har Ministeren ikke kunnet fremkomme med Forslag til en Bevilling i Aar. Det gælder derfor ikke saa meget om at faa Pengene straks, som det gælder om at faa et bestemt Tilsagn om, at Staten, naar Forholdene tillader det, vil yde det Tilskud, som er nødvendigt til Restaurering af Klosteret, idet det vil kunne forstaaes, at Pengene i Virkeligheden vilde kastes ud til ingen Nytte, hvis man i en Aarrække skal udbetale Erstatninger for Afsavn af Husleje til en Bygning, som man alligevel senere vil erhverve. Jeg har derfor i Finansudvalget foreslaaet Ministeren, at han, hvis Kirkesynets Erklæring foreligger inden tredje Behandling, skulde opføre paa Finansloven et mindre Beløb af disse 100,000 Kr. allerede i Aar, selv om det kun bliver 10,000 eller 5,000 Kr. Derved vilde Tilsagnet være givet, og saa vilde Kommunen i alt Fald i nogen Grad kunne staa i Forskud for Pengene, saa at det øvrige Tilskud kunde fordeles over nogle Aar. Kommunen vilde da straks kunne købe Bygningen og derved spare fremtidig at betale disse høje Beløb, som maa betales for Afsavn af Husleje. Den højtærede Kultusminister har imidlertid erklæret, at han ikke kan gaa med til en saadan Bevilling i Aar. Derimod er han ifølge sine Udtalelser i Finansudvalget villig til paa Finanslovsforslaget for 1916—17 at opføre et mindre Beløb som første Rate, for saa vidt de paagældende Myndigheders tilfredsstillende Erklæring foreligger forinden, og for saa vidt, siger Ministeren, Forholdene i øvrigt ikke er saa ovenud alvorlige, naar næste Aars Finanslov skal udarbejdes, at der overhovedet ikke kan være Tale om den Slags Bevillinger.

Jeg kunde naturligvis have ønsket, at Ministeren vilde være gaaet ind paa under alle Omstændigheder at opføre et selv saa nok saa ringe Beløb paa Finanslovsfor-

slaget for næste Aar — det behøvede blot at dreje sig om nogle faa Tusinde Kroner og kunde derfor ikke i særlig Grad berøre vor finansielle Status — for derved at give Kommunen et Tilsagn, hvorefter den kunde handle i denne Sag og handle med det samme. Ministeren har nu ikke villet dette, men har taget det Forbehold, at Forholdene ikke er ovenud alvorlige. Jeg kan nu ikke tænke mig, at Forholdene kunde blive saa alvorlige til næste Aar, at det ikke skulde kunne være muligt at afse et saa lille Beløb, nogle faa Tusinde Kroner, der blot skulde staa som en Erklæring fra Staten om, at vi maatte gaa i Gang med denne Sag. Jeg haaber, at Ministeren i Dag vil være i Stand til at udtale sig om Sagen paa en saadan Maade, at vi i Odense Byraad kan gaa ud fra, at naar vi nu i en kort Tid fremdeles udbetaler disse Skadeserstatninger til Ejeren, kan vi være sikre paa, at Staten hurtigst muligt træder til og helst i alt Fald til næste Aar. Det er ikke saa ringe Ofre, vi maa bringe for at hindre Klosterets Ødelæggelse, men det er vi villige til, og vi er som sagt ogsaa villige til at tage fat paa Arbejdet, saa snart der kommer en lille Bevilling paa Finansloven, for at faa Sagen løst paa den Maade, vi ønsker, og som Nationalmuseets Direktør og de kirkelige Myndigheder o. s. v. tilraader.

Dernæst vil jeg sige et Par Ord om Samraadet om Kirkers Arkitektur. Staten ofrer hvert Aar ret betydelige Beløb paa nye Kirker her i Landet, men jeg synes, det er trist at se den Arkitektur, i hvilken disse Kirker bygges. Blandt de nye Kirker ser man saa godt som ikke mere den gamle skønne Type paa Landsbykirker, saa at det er den nye Arkitektur, der efterhaanden bliver fremherskende i Landskaberne. Den gamle skønne Form for Landsbykirker stammer fra Absalons Tid, og den ses foruden her ogsaaovre i Skaane, hvor man f. Eks. sidste Sommer formede hele den baltiske Udstilling som mange smukke Kirketaarne i denne Stil, Kirketaarne med hvide Mure og røde Tagsten. Denne Type er ved at forsvinde fra vort Land, og jeg har ment, at det var rigtigst at drage denne Sag frem her paa Rigsdagen. Vi har nemlig nu i mange Aar bygget nogle forlorne Domkirker med Spir, der i Regelen ser meget tarvelige ud, blottede som de er for al Aand og Renhed i Linjerne, og Bygninger, som slet ikke passer i det danske Landskab. Tegningen af disse nye Kirker overlades ofte til Folk, som lader haant om den historiske Type paa vore